

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **E. P.-D.**, zastoupené JUDr. Branislavem Renkerem, advokátem se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osoby zúčastněné na řízení A. Š., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2007, č. j. 2223/ZZ/07, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 11. 2009, č. j. 30 Ca 98/2007 - 141,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26. 7. 2000 Povodí Ohře, a. s., vydalo J. Š. souhlas s úpravou toku Bublavského potoka a stavbou jezírka na p. č. 1297/6 v katastrálním území Bublava o ploše cca 15 m² a hloubce 50 cm za podmínek, že opevnění břehů potoka na p. č. 1297/6 musí být provedeno tak, aby nebyla snížena kapacita průtočného profilu koryta toku, že opevnění koryta bude provedeno kamennou rovnatinou, a že z koryta toku bude odstraněn plot, který tvoří překážku toku. Opevnění břehů Bublavského potoka provede stavebník na vlastní náklady, v délce cca 20 m.

Dne 25. 9. 2000 J. Š. požádal u Okresního úřadu Sokolov o povolení stavby: 1.) zpevnění břehů potoka protékajícího pozemkem p. č. 1297/6 v délce 20 m dřevěnými kůly a průřez náletových dřevin na těchto březích, 2.) zvětšení stávajícího zahradního jezírka o ploše hladiny 3 m² na zhruba 6 m². K žádosti byl připojen souhlas Povodí Ohře, a. s., z 12. 10. 2000 s provedením drobných úprav v korytě Bublavského potoka s podmínkou, že nedojde ke snížení stávající průtočné kapacity koryta.

Dne 6. 12. 2000 Okresní úřad Sokolov, referát životního prostředí, sdělil J. Š., že nemá námitek proti provedení úprav (zpevnění břehů a vyčištění dna potoka).

Dne 22. 1. 2001 J. Š. požádal Okresní úřad Sokolov o povolení stavby: 1.) zpevnění břehů potoka v délce 25 m, 2.) zvětšení stávajícího zahradního jezírka o ploše 9 m² na zhruba 18 m².

Dne 11. 4. 2001 vydal Okresní úřad Sokolov, referát životního prostředí, rozhodnutí, kterým povolil panu J. Š. nakládání s vodami a zřízení vodohospodářského díla. Dne 20. 7. 2001 Okresní úřad Sokolov, referát životního prostředí, nařídil obnovu řízení, neboť k vodoprávnímu řízení nebyli přizváni majitelé sousedních pozemků. Dne 11. 9. 2001 vydal Okresní úřad Sokolov, referát životního prostředí, rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí z 11. 4. 2001. Správní orgán rozšířil okruh účastníků řízení, povolení k nakládání s vodami a ke zřízení vodohospodářského díla místo panu J. Š. udělil majitelce pozemku paní A. Š., specifikoval rovněž podmínky výstavby a povinnosti stavebníka.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Dne 26. 4. 2002 žalovaný rozhodnutím z 26. 4. 2002 napadené rozhodnutí Okresního úřadu Sokolov, referátu životního prostředí, z 11. 9. 2001 zrušil. Dne 7. 5. 2002 žalovaný vydal oznámení o zahájení přezkumu rozhodnutí z 11. 4. 2001 v mimoodvolacím řízení. Rozhodnutím z 1. 7. 2002 pak toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dne 30. 7. 2003 Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí, vydal oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby „Bublava - rozšíření zahradního jezírka“ na parcele p. č. 1297/6, k. ú. Bublava (dále také „stavba“). Kolaudačním rozhodnutím ze 7. 6. 2004 Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí povolil paní A. Š. užívání stavby.

Dne 3. 12. 2004 žalovaný zahájil přezkoumání kolaudačního rozhodnutí. Rozhodnutím z 2. 3. 2005 pak toto kolaudační rozhodnutí ze 7. 6. 2004 pro zjištěnou nezákonnost zrušil. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobkyně s manželem odvolání k Ministerstvu zemědělství ČR, které rozhodnutím z 30. 6. 2005 změnilo napadené rozhodnutí krajského úřadu z 2. 3. 2005 tak, že v závěru odůvodnění zrušilo jednu větu.

Dne 20. 7. 2005 Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí, vydal oznámení o pokračování řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a současně podle § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dne 27. 7. 2005 podali manželé Š. u Městského úřadu Kraslice, odboru životního prostředí, žádost o dodatečné povolení stavby a nakládání s vodami. Rozhodnutím z 12. 9. 2005 Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí, rozhodl o vydání dodatečného povolení stavby a povolení k nakládání s vodami paní A. Š.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobkyně s manželem odvolání. K námitce, že provoz vodního díla vysoko překračuje nejvyšší přípustné hodnoty stanovené nařízením vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, připojili výsledky měření hladin akustického tlaku šířících se z průtoků vody v upraveném korytě Bublavského potoka a z průtoku vody v zahradním jezírku na pozemku kat. č. 1297/4. Výsledkem měření, provedeného společností Metrex Praha, a. s., byl závěr, že pro denní dobu jsou „pro případ hranice chráněného pozemku kat. č. 1297/4 a též pro plášť obytného objektu Bublava č. p. 710“ překročeny nejvyšší přípustné ekvivalentní hladiny akustického tlaku A stanovené pro denní a noční dobu nařízením vlády č. 502/2000 Sb. K žádosti Městského úřadu Kraslice, odboru životního prostředí, se měřením provedeným společností Metrex Praha, a. s., zabýval Zdravotní

ústav v Karlových Varech. V písemném sdělení z 26. 10. 2006 vyjádřil zdravotní ústav nesouhlas se závěry učiněnými na základě předmětného měření a vznesl vůči nim několik výhrad. Zdravotní ústav mj. uvedl, že v protokolu o provedeném měření chyběly údaje o hluku pozadí, způsobu jeho zjištění a použité korekci na hluk pozadí. Tento nedostatek byl shledán nejzávažnějším, neboť případná korekce na hluk pozadí (v souladu s Metodickým návodem pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí č. HEM-300-11.12.01-34065) by mohla výrazně ovlivnit výslednou hodnotu akustického tlaku. Rozhodnutím z 1. 2. 2006 žalovaný zrušil odvoláním napadené rozhodnutí z 12. 9. 2005 a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Dne 9. 8. 2006 Městský úřad Kraslice, odbor územního plánování, na žádost odboru životního prostředí téhož úřadu sdělil, že navržená stavba vodního díla je v souladu se záměry územního plánování. Následně si Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí, vyžádal odborné vyjádření Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje k dokumentu „Měření hladin akustického tlaku šířících se z průtoků vody v upraveném korytě Bublavského potoka a z průtoků vody v zahradním jezírku na pozemku kat. č. 1297/4“ zpracovaného akciovou společností Metrex Praha. V odborném vyjádření krajská hygienická stanice uvedla, že coby výsledky měření jsou uvedeny nepřesné a nestandardní údaje o výsledných hodnotách měřeného hluku. Jedním z důvodů takového hodnocení výsledků měření prováděných akciovou společností Metrex Praha bylo to, že při vyhodnocování měření krajskou hygienickou stanicí byly zjištěny hodnoty pro dva zdroje hluku. Pro zdroj hluku „nové kaskády + Bublavský potok“ byla výsledná hodnota hluku stanovena na 54,1 dB, pro zdroj hluku „pozadí – Bublavský potok“ byla hodnota hluku stanovena na 51,1 dB. Hluk z Bublavského potoka byl přitom zhodnocen jako hluk pozadí. Krajská hygienická stanice dále konstatovala, že u měření se stanovuje korekce na hluk pozadí. Je-li však rozdíl mezi hladinou měřeného hluku a hluku pozadí menší než 4 dB, je nutné hluk pozadí odlišit jiným průkazným způsobem (např. stanovit korekci na hluk pozadí v jednotlivých kmitočtových pásmech), což se však v tomto případě nestalo a výsledné měření hluku tak nelze hodnotit. Zdravotní ústav se sídlem v Karlových Varech provedl k objednavce Městského úřadu Kraslice, odboru životního prostředí, další měření hluku. Měření bylo provedeno při provozu vodní kaskády s vodotrysky a s namontovaným nástavcem na vodotrysk, se závěrem, že: „vzhledem k vysoké hladině akustického tlaku A hlukového pozadí v místě měření způsobené hlukem tekoucího potoka, nelze zjištěné hladiny akustického tlaku A při provozu vodní kaskády porovnat s hygienickými limity. Přesto je možné konstatovat, že provoz vodní kaskády neovlivňuje v chráněném venkovním prostoru domu č. p. 710 v Bublavě hlukové pozadí.“

Rozhodnutím z 20. 4. 2007, č. j. ŽP-488/2003-231-OŽA, Městský úřad Kraslice, odbor životního prostředí, povolil A. Š. nakládání s vodami (výrok I.), dodatečně povolil stavbu rozšíření zahradního jezírka (výrok II.), vydal souhlas s užíváním této stavby (výrok III.) a nevyhověl podaným námitkám účastníků řízení (výrok IV.).

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobkyně a její manžel odvolání. Rozhodnutím z 27. 7. 2007, č. j. 2223/ZZ/07, žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí tak, že doplnil část I. rozhodnutí o údaje: „v množství cca 17,50 m³ [a] č. hydrologického pořadí 1-13-01-096“. Výroky II., III. a IV. odvolací orgán potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou ke krajskému soudu. Podle žalobkyně byl souhlas s užíváním předmětné stavby vydán v rozporu s veřejným zájmem a jinými chráněnými zájmy oprávněných osob a byl tak porušen zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), vládní nařízení č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále také jen „nařízení“) a zákon č. 254/2001 Sb., o vodách. Žalobkyně tvrdila, že správní orgán vydal souhlas s užíváním stavby nesprávně podle § 88 stavebního zákona, a dále,

že vydáním dodatečného povolení stavby nerespektoval limity hluku stanovené nařízením, což dokládají měření provedená Zdravotním ústavem v Karlových Varech, společností Metrex Praha, a. s., i znalecké posudky Ing. K. Správní orgány podle žalobkyně rovněž pochybily, když se při hodnocení důkazů nezabývaly měřeními hluku provedenými společností Metrex Praha, a. s. Správní orgány si podle žalobkyně měly rovněž vyžádat odborný posudek na měření hluku. Podle žalobkyně správní orgán porušil § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, když nevyzval stavebníka k podání návrhu na vydání povolení, kterým by orgán ochrany veřejného zdraví dočasně povolil užívání zařízení, které svým provozem přesahuje hygienické limity hluku stanovené nařízením. Správní orgány se navíc podle žalobkyně v některých případech řídily nesprávně zákone č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „nový správní řád“), místo správním řádem.

Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že pro vydání dodatečného stavebního povolení podle § 88 odst. 1 stavebního zákona musel stavebník předložit podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem ve stejném rozsahu, v jakém by byly přikládány k žádosti o vydání stavebního povolení, přitom prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. K námitce překročení hlukových limitů krajský soud uvedl, že žalobkyně svou argumentací vytrhuje z kontextu dílčí výsledky měření ve vztahu k dodatečně povolované stavbě a pomíjí závěr Zdravotního ústavu se sídlem v Karlových Varech o nemožnosti porovnání akustického tlaku A při provozu vodní kaskády s hygienickými limity. Navíc výsledky měření provedenými společností Metrex Praha, a. s., se zabýval jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Žalovaný, který měření provedená touto společností hodnotil na základě předešlého posouzení těchto měření Zdravotním ústavem se sídlem v Karlových Varech a Krajskou hygienickou stanicí Karlovarského kraje, dospěl k závěru, že s těmito měřeními nelze souhlasit, neboť dospívají k nepřesným a nestandardním údajům a nebyla provedena v souladu s platným metodickým postupem.

Krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně i žalovaný při posuzování souladu stavby s veřejným zájmem dospěli k závěru, že z důvodu vysoké hladiny akustického tlaku A hlukového pozadí - Bublavského potoka, nelze porovnat hladiny akustického tlaku A při provozu vodní kaskády s hygienickými limity. Z toho důvodu správní orgány neaplikovaly § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Soud dále zdůvodňuje, proč podklady shromážděné ve správním řízení k posouzení souladu dodatečně povolované stavby s veřejným zájmem či závěry, které správní orgány učinily, nebyly zpochybněny znaleckými posudky Ing. V. K. Rovněž námitku, že správní orgán postupoval v části řízení podle nového správního řádu místo podle správního řádu z roku 1967, vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

II.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností. Stěžovatelka v první řadě nesouhlasí s posouzením podmínek pro udělení souhlasu správního orgánu s užíváním stavby ve smyslu § 88 stavebního zákona krajským soudem. Jednou z těchto podmínek je, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, může se přitom jednat o zájmy chráněné zvláštními právními předpisy. Podle stěžovatelky tak při udělování souhlasu s užíváním stavby měl být posouzen soulad stavby s požadavky stanovenými zejm. v zákoně o ochraně veřejného zdraví a ve vládním nařízení o ochraně před nepříznivými účinky hluku a vibrací, neboť provozem stavby může být ohrožen zájem na ochraně zdraví stěžovatelky v důsledku překračování hlukových limitů při provozu stavby.

Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud při posuzování skutkové podstaty vycházel ze skutečností, které nemají oporu ve spise nebo jsou s ním v rozporu, konkrétně se tak mělo

podle stěžovatelky stát v případě posuzování vlivu hluku způsobeného provozem stavby. Stěžovatelka nesouhlasí s hodnocením znaleckého posudku Ing. K. soudem, neboť podle ní znalec jednoznačně potvrdil, že provozem vodní kaskády a jezírka jsou porušovány hlukové limity. Podle znalce není hlukem v pozadí hluk potoka, jak to konstatoval Zdravotní ústav v Karlových Varech. Hlukem pozadí je především okolní hladina hluku cca 35 dB, která je pak v různých obdobích zvyšována hlukem potoka, hlukem kaskády, případně větru. Podle znalce měření hluku zdravotním ústavem mělo právě prokázat zvýšení hladin hluku v důsledku existence kaskády a jezírek o cca 23 až 63% akustické energie W/m^2 . Podle stěžovatelky soud tyto skutečnosti nevyhodnotil a pouze konstatoval, že vzhledem k vysoké hladině akustického tlaku hlukového pozadí v místě měření způsobené hlukem tekoucího potoka nebylo možné zjištěné hladiny akustického tlaku při provozu vodní kaskády porovnat s hygienickými limity. Stěžovatelka tvrdí, že Zdravotní ústav v Karlových Varech provedl v místě měření hluku, nikoli hlukovou studii. Hluková studie podle závěrů znalce znamená posouzení hlukové situace ze všech možných aspektů v místě vzniku hluku. Rozdíly v hladinách hluku zjištěné měření Zdravotního ústavu v Karlových Varech mají potvrzovat nárůsty akustické energie v důsledku provozu vodní kaskády a jezírek až o 249%. Interpretace hluku pozadí zdravotním ústavem je nesprávná, neboť podle znalce lze hluk pozadí pro tento případ odborně odhadnout podle místního pozorování na hladinu cca 35 dB. Podle stěžovatelky tak soud nesprávně vyhodnotil důkaz provedený znaleckým posudkem Ing. K. Důsledkem provozu zahradního jezírka je tak překročení hladiny hluku pro dobu denní o 6 dB a pro dobu noční o 16 dB.

Stěžovatelka dovozuje, že správní orgán porušil § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť nevyzval stavebníka k podání návrhu na vydání povolení, kterým by orgán ochrany veřejného zdraví dočasně povolil užívání zařízení, které svým provozem překračuje hygienické limity hluku stanovené nařízením, a jehož vydání by bylo podmíněno tím, že stavebník prokáže, že hluk bude omezen na rozumně dosažitelnou míru. Stěžovatelka závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila také osoba zúčastněná na řízení. Uvedla, že jezírko bylo vybudováno již ve 40. letech a poté nebylo nikterak udržováno. Dolní jezírko bylo opraveno až v 90. letech, kdy se také přistěhovali manželé D., kteří byli jezírky nejprve nadšeni, sami si také jezírko vybuvovali. Časem však došlo k sousedským neshodám a manželé D. chtějí tyto spory řešit soudní cestou. O hluk z jezírka se nejedná, neboť jezírko se nenachází pod okny manželů D. Pod jejich okny protéká potok, který se nachází na sousední parcele. Úřednice z Městského úřadu Kraslice se snažily posoudit celou věc objektivně a nestranně, bylo také provedeno nové měření nezávislou a akreditovanou společností Zdravotním ústavem v Karlových Varech. Ten na základě výsledků 3 měření dospěl k závěrům, že vzhledem k vysoké hladině akustického tlaku A hlukového pozadí v místě měření způsobené hlukem tekoucího potoka nelze zjištěné hladiny porovnat s hygienickými limity. Přesto je podle zdravotního ústavu možné konstatovat, že provoz vodní kaskády neovlivňuje v chráněném venkovním prostoru domu č. p. 710 hlukové pozadí. Z výsledku, který leží v pásmu nejistoty měření, nelze podle těchto závěrů ve smyslu platné legislativy dovodit protiprávní stav a nelze vyžadovat provedení opatření k nápravě. Proti závěrům měření podali manželé D. stížnost s tím, že měření nebylo provedeno správně. Žalovaný ustanovil znalce Ing. K., aby provedl vyhodnocení hlukové studie. Po prohlédnutí jezírka shledal znalec vše v pořádku. Následně chtěl navštívit manželé D., Ing. O. z odboru životního prostředí Městského úřadu Kraslice chtěla návštěvu uskutečnit s ním a byla manželé D. odmítnuta. Po 3 hodinách strávených u manželů D. se znalec Ing. K. vrátil a jeho názor se zcela změnil. Ing. K. překročil zadaný úkol a navíc vypracoval vlastní vyhodnocení hlukové situace. Je zvláštní, že znalec dopracoval posudek ve prospěch manželů D., i když žádné měření neprováděl a ani neshledal pochybení při postupu měření hluku Krajskou hygienickou stanicí. Podklady, z nichž

vycházel, hodnotil způsobem, z něhož nevyplývá, že by shledal výchozí podklady neúplnými či nesprávným závěr, že hluk způsobený tekoucím potokem neumožňuje porovnat hladinu akustického tlaku A při provozu vodní kaskády s hygienickými limity. Z tohoto důvodu tyto důkazy nezvratily závěr soudu o nedůvodnosti žalobních výtek žalobkyně.

III.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem krajského soudu zabýval nejprve z pohledu § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal, že řízení před soudem nebylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení.

Poté posoudil jednotlivé námitky obsažené v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v první řadě namítala, že krajský soud nesprávně posoudil „právní otázku udělení souhlasu správního orgánu s užíváním stavby ve smyslu § 88 stavebního zákona“. Podle stěžovatelky nebyly dodrženy zejména požadavky pro nenařízení odstranění stavby a udělení souhlasu s užíváním stavby zakotvené zvláštními právními předpisy, jmenovitě zákonem o ochraně veřejného zdraví a nařízením vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Konkrétně stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že se neztotožnil se závěry posudků Ing. K., které podle stěžovatelky jasně dokládají, že vlivem předmětné stavby dochází k překračování přípustných limitů hluku. Stěžovatelka cituje závěry Ing. K. a uvádí, že posudky Ing. K. zvrátily závěry obsažené v měřeních hluku, která byla realizována Zdravotním ústavem se sídlem v Karlových Varech, akciovou společností Metrex Praha a Okresní hygienickou stanicí v Sokolově. Podle stěžovatelky znalec jednoznačně potvrdil, že provozem předmětné stavby dochází k porušování hlukových limitů.

Uvedené námitky stěžovatelky, jak je patrné, v první řadě zpochybňují hodnocení důkazů provedené krajským soudem. Krajský soud se v dané věci přiklonil k hodnocení důkazů správními orgány, když se jako ony ztotožnil s výsledky měření provedenými Zdravotním ústavem se sídlem v Karlových Varech. Důkaz výsledky měření, jež byla provedena společností Metrex Praha, a. s., soud, stejně jako správní orgány, vyhodnotil v neprospěch stěžovatelky. Soud konstatoval, že správní orgány se zabývaly výsledky měření, avšak dospěly k závěru, že měření dospívají k nepřesným nestandardním údajům a nebyla provedena v souladu s platným metodickým postupem.

Co se týče posudků inženýra K., jichž se stěžovatelka především dovolávala, neboť podle ní měly zpochybnit měření, z nichž vyšly jak správní orgány, tak soud, soud provedl důkaz těmito listinami v rámci nařízeného jednání. Podle soudu pak tyto důkazy nezvratily závěr o nedůvodnosti žalobních výtek žalobkyně. Krajský soud se v rozsudku vyjádřil především tak, že znalec nevycházel z vlastních měření hlukové situace a podklady, ze kterých vycházel, nijak nezpochybnil. Nezpochybnil zejména závěr o tom, že: „hluk způsobený tekoucím potokem neumožňuje porovnat hladinu akustického tlaku A při provozu vodní kaskády s hygienickými limity“ (str. 17 rozsudku).

Nejvyšší správní soud pak neshledal důvod se od takového posouzení předmětných listin odchýlit. Nejvyšší správní soud souhlasí jednak se závěrem soudu, že na posudky Ing. K. nelze nahlížet jakožto na znalecké posudky, neboť Ing. K. nebyl v rámci žádného probíhajícího řízení ustanoven předepsaným postupem jako znalec (ať již postupem podle § 36 správního řádu

v případě řízení před správními orgány či postupem podle § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. v případě řízení před soudem). Svá vyjádření tak Ing. K. podal nikoli v rámci řízení jako znalec, ale na žádost účastníka. Tyto posudky tak byly správně vyhodnoceny jako důkazy listinou, navržené jednou stranou probíhajícího řízení. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009 - 348, případně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2009, č. j. 22 Cdo 849/2008.

Nejvyšší správní soud pak musí dát za pravdu krajskému soudu také co do obsahového hodnocení posudků Ing. K. Ing. K. skutečně nijak nezpochybnil předchozí měření provedená jinými subjekty (at' již Zdravotním ústavem Karlovy Vary, společností Metrex Praha nebo Okresní hygienickou stanicí Sokolov), ale naopak je vzal za podklad celého svého hodnocení místní situace. V případě, kdy s dílčími závěry těchto měření nesouhlasí, např. v případě hodnot hluku pozadí, vlastní měření neprovádí, avšak vychází z vlastního tzv. „odborného odhadu“ (str. 8 posudku vypracovaného po vydání rozhodnutí Městského úřadu Kraslice z 20. 4. 2007). Uvedený posudek pak často také překračuje meze odborného posouzení, a proto tento posudek působí značně neprofesionálně a nedůvěryhodně. Ing. K. např. na několika místech zdůrazňuje, že se pokoušel mezi stranami o smír, případně hodnotí, že manželé D. byli rozhodnutím Městského úřadu Kraslice poškozeni. Nadto sám Ing. K. v tomto v pořadí druhém posudku zdůrazňuje, že jeho sepsání bylo motivováno mimo jiné také tím, že první posudek z ledna 2007 byl „příkře odmítnut jak Krajským úřadem K. Vary, tak i Městským úřadem Kraslice“ a z tónu celého posudku, zejm. pak jeho závěru je patrné, že se cítil postupem správních orgánů sám osobně poškozen. Také během řízení před správními orgány se vyskytly okolnosti zavdávající důvody pochybovat o nezávislosti Ing. K.

Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit stěžovatelce v tom, že krajský soud nesprávně zhodnotil posudky Ing. K., když podle názoru krajského soudu tyto nezvratily závěry, k nimž na základě jiných podkladů dospěly správní orgány.

Za daných okolností se Nejvyšší správní soud musel přiklonit ke krajskému soudu také stran posouzení námítky stěžovatelky, tvrdící, že správní orgán porušil § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, když nevyzval stavebníka k podání návrhu na vydání povolení k užívání stavby, která svým provozem překračuje hygienické limity hluku. V řízení správní orgány totiž k závěru o překračování hlukových limitů vlivem stavby nedospěly, nepřicházel tedy v úvahu ani postup správních orgánů podle uvedených ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádnou z námitek stěžovatelky neshledal důvodnou, ani nedospěl k závěru o potřebě postupu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost byl proto nucen zamítnout jako nedůvodnou.

Nadto však Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jak předchozími rozhodnutími, tak řízeními mohl zabývat pouze v rozsahu námitek obsažených v kasační stížnosti. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a rozsah přezkumu prováděný správními soudy může být vymezen pouze žalobními body, resp. námitkami obsaženými v kasační stížnosti (srov. nález Ústavního soudu z 1. 6. 2000, sp. zn. III. Ús 631/99, N 84/18 SbNU 215, či rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 8. 2005, č. j. 6 As 45/2004 - 84). Na námítky obsažené v kasační stížnosti se nemusí Nejvyšší správní soud omezovat pouze v některých výjimečných případech, které obsahuje § 109 s. ř. s. Žádná z těchto okolností však v daném případě nenastala.

Uvedená koncepce odpovídá také povaze kasační stížnosti coby mimořádného opravného prostředku, jenž má sloužit k ochraně práv a oprávněných zájmů účastníků řízení pouze

ve výjimečných, zvláště odůvodněných případech. Jelikož námitky stěžovatelky zpochybňovaly především hodnocení důkazů provedené krajským soudem, nemohl pak Nejvyšší správní soud hodnotit např. dostatečnost zjištění skutkového stavu či správnost postupu správních orgánů v řízení, např. v souvislosti s postupem ohledně ustanovování znalce, jelikož tyto skutečnosti nebyly stěžovatelkou v kasační stížnosti ani namítány.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační (§ 60 odst. 1 a contrario za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady převyšující běžnou administrativní činnost, soud mu proto náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu